

41. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

10. ŘÍJNA 1999

Z obsahu:

Smíření s Bohem a s bratry

Jan Pavel II. při
generální audienci
22. září 1999
– strana 2 –

Bůh nás ustavičně volá

Boží pozvání je
možno poznat podle
míru, který přináší
– strana 4 –

Růženec – modlitba i pro nevěřící

– strana 5 –

Vstanu a půjdu k otci

– strana 6 –

Jedna cesta ke spáse a mnoho náboženství

– strana 7 –

Závažné úkoly posledního synodu před Velkým jubileem

– strana 10 –

Postoj buddhistů ke křesťanství

– strana 12 –

P. Tomáš Týn OP – oběť života za svobodu církve u nás

– strana 13 –

Ikona řekne všechno

Radomír Malý
– strana 14 –

Ernst Alt: Ztracený syn

Smíření s Bohem a s bratry

V další úvaze o svátosti pokání chceme dnes prohloubit jednu dimenzi, která ji vnitřně charakterizuje: smíření. Tento aspekt svátosti vystupuje jako protilátka a lék vzhledem k zraňujícímu charakteru, který je vlastní hříchu. Hříchem se totiž člověk nejen vzdaluje od Boha, ale zasévá i semeno rozdělení uvnitř v sobě a do vztahů s bratry. Nastoupení návratu k Bohu zahrnuje proto znovuobnovení jednoty porušené hříchem.

Zdroj radosti pro všechny

Smíření je **darem Otce**: jen on je může způsobit. Představuje tedy především výzvu, která přichází shůry: *Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem* (2 Kor 5,20). Jak nám Ježíš vysvětluje v podobenství o milosrdném otci (srov. Lk 15,11-32), odpustit a smířit se s marnotratným synem je pro něho svátek. Otec v tomto, stejně jako v jiných úryvcích evangelia, nejen že nabízí odpuštění a smíření, ale současně ukazuje, jak tyto dary jsou pro všechny zdrojem radosti.

Pro Nový zákon je příznačná vazba mezi božským otcovstvím a slavnostní radostí hostiny. Boží království se přirovnává k radostné hostině, na kterou nás zve sám Otec (srov. Mt 8,11; 22,4; 26,29). Naplnění celých dějin spásy je navíc vyjádřeno obrazem hostiny připravené Otcem pro Beránkovu svatbu (srov. Zj 19,6-9).

Kristus – Smířitel i Smíření

Právě v Kristu, Beránkovi bez vady, obětovaném za naše hříchy (srov. 1 Petr 1,19; Sk 5,6; 12,11) se soustřeďuje smíření, které vychází od Otce. Ježíš Kristus je nejen Smířitel, nýbrž i samotné Smíření. Jak učí svatý Pavel, to, že se stáváme

novým stvořením, obnoveným Duchem svatým, *to všechno pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření* (2 Kor 5,18-19).

Právě skrze službu kříže našeho Pána Ježíše Krista se překonává drama rozdělení, které existuje mezi Bohem a člověkem. Otcovo nekonečné milosrdenství proniká skrze Velikonoce k nejtemnějším kořenům ni-

čemnosti lidské bytosti. Zde se uskutečňuje působení milosti, které, je-li přijato s dobrovolným souhlasem, přivádí k vychutnání sladkosti úplného smíření.

Propast bolesti a zřeknutí se Krista se tak proměňuje v nevyčerpatelný pramen slitovné usmířující lásky. Vykupitel znovu vytyčuje cestu návratu k Otci, který dovoluje znovu zakusit ztracený synovský vztah a dodává lidské bytosti síly nezbytné k tomu, aby zachovala toto hluboké spojení s Bohem.

»Pozůstatky hříchu«

Bohužel i ve stavu vykoupení existuje možnost znovu hřešit a to vyžaduje ustavičnou bdělost. Kromě toho i po odpuštění zůstávají »pozůstatky hříchu«, které se odstraňují a překonávají **programem kajících skutků** v ještě silnějším konání dobra. Ten vyžaduje v prvé řadě **nápravu křivd**, ať už fyzických nebo morálních, způsobených skupinám nebo jednotlivcům.

Obrazení se tak stává trvalou cestou, na které služba smíření uskutečněná ve svátosti představuje cílový i výchozí bod.

Setkání s Kristem, který odpouští, rozvíjí v našem srdci silné působení trinitární lásky, kterou *Ordo paenitentiae* popisuje takto: »Skrze svátost pokání Otec přijímá kajícího syna, který se k němu vrací, Kristus si klade na ramena ztracenou ovci, aby ji přinesl zpět do ovčince,

a Duch svatý znovu posvěcuje svůj chrám nebo v něm rozhojňuje svou přítomnost; znamením toho je obnovená a stále častější účast na Pánově stole v radosti velké hostiny, kterou vystrojila Církev, aby oslavila návrat ztraceného syna« (n. 6; srov. nn. 5 a 19).

Trvalý proces smíření

»Obřad pokání« vyjadřuje ve formuli rozhřešení svazek mezi **odpuštěním a pokojem**, které nabízí Otec ve velikonoční oběti svého Syna »prostřednictvím služby Církeve« (OP 46). Tím, že svátost znamená a uskutečňuje dar smíření, ozřejmuje, že **smíření se netýká pouze našeho vztahu k Otci, ale také vztahu k našim bratrům**. Jsou to dva vnitřně propojené aspekty smíření. Úkon smíru v Kristu se uskutečňuje v Církvi. Ona nemůže smířovat sama od sebe, nýbrž jako živý nástroj Kristova odpuštění na základě přesného Pánova pověření (srov. Jan

20,23; Mt 18,18). Toto smíření se uskutečňuje zvláštním způsobem slavením svátosti pokání. Ale celý vnitřní život Církev v jeho společenském rozměru je charakterizován **trvalou aktivitou smíření**.

Je třeba překonat určitý individualismus v chápání smíření: **na obrazení hříšníků spolupracuje celá Církev** skrze modlitbu, povzbuzování, bratrské napomínání a podporování lásky. Bez smíření s bratry nemůže láska v jednotlivci zapustit kořeny. Tak jako hřích porušuje tkáň Kristova Těla, tak smíření obnovuje solidaritu mezi údry Božího lidu.

Církevně společenský aspekt

Dávná penitenciální praxe silně zdůrazňovala **společensko-církevní aspekt smíření** především v závěrečném momentu rozhřešení ze strany biskupa tím, že znovu dovolil kajícímu vstoupit plně do společenství. Učení Církev a penitenciální kázeň, vyhlášené po Druhém vatikánském koncilu, vyzývají k znovuobjevení a opětovnému ocenění společensko-církevní dimenze smíření (srov. LG 11 a také SC 27), přičemž **zůstává v platnosti učení o nezbytnosti individuální zpovědi**.

V souvislosti s Velkým jubileem roku 2000 bude důležité předložit Božímu lidu platné a dnešní době přizpůsobené **průvodce na cestu smíření**, které umožní znovu odhalit společenskou povahu nejen pokání, ale celého plánu spásy, který má Otec s lidstvem. Tak se uvede ve skutek učení konstituce *Lumen gentium*: »Bůh chtěl posvětit a spasit lidi nikoliv jednotlivě s vyloučením jakéhokoliv vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a svatě mu sloužil.« (LG 9)

Bolletino Vaticano 22. 9. 1999
Mezitimulky a zvyraznění redakce Světla

Královská svatba

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Všechno je připraveno,
pojd'te na svatbu!**

V dnešních svatých čteních se setkáváš s obrazy, které jsou nám lidsky velmi blízké. Vyprošuj si milost, abys za hmotnou představou s pomocí Ducha svatého našel hluboký duchovní smysl, který by tě měl přivádět k vděčnému a pokornému úžasu nad Boží štědrostí.

Potěš se prorokovou vizí eschatologické hostiny, která je nám bližší než lidu Starého zákona, protože díky vtělenému Slovu jsme zváni k bohatému duchovnímu stolování již v tomto slzavém údolí. *Bůh, v něhož jsi doufal, tě vysvobodil.* Tvůj Spasitel ti chce dnes ve svém podobenství připomenout, že máš všechny důvody *jasat a radovat se z jeho spásy. Prostírá pro tebe stůl, smíš přebývat v jeho domě na dlouhé, předlouhé časy.*⁽¹⁾

Celý tvůj náboženský život je smysluplný tehdy, je-li duchovním obcováním a stolováním s Bohem. Není to však něco, co by sis ty sám vymýšlel a chystal. Život s Bohem není tvoje, nýbrž Boží iniciativa: je to jeho pozvání k ustavičně trvající účasti na nejvznešenějším hodování se samým Bohem.

Pánův nanejvýš bohatě prostřený stůl je stále připraven. Ale Ježíš s litoostí poukazuje na překvapující skutečnost, že hodovní síň se neplní pozvanými hosty.

Není to zarážející, že tak mnoho královských posílů se od pozvaných vrací s nepořízenou? Čím velkodušnější a nezištnější je nabídka věčného Krále, tím těžší, neomluvitelnější urážkou je každé její odmítnutí. Pokud i tvé místo u stolu zůstává prázdné, jakou chceš pro to uvést výmluvu? Neřadíš se také k těm, kterým starost o majetek, osobní zájmy a záliby připadají přednější a důležitější než nejčestnější Boží společenství? Nehodnými vstoupit do hodovní síně se stávají nikoliv ti, kteří nebyli pozváni, ale ti, kteří pozvání nepřijímají.

Uvaž sám, jaká je to osobní tragédie, když právě ten, pro koho bylo připraveno místo u stolu, se nakonec stává nehodným této počty a tohoto daru jenom proto, že nestojí o trvalou společnost Božího Syna! Čím více se ti zdá, že zatím ještě nemáš čas, abys mohl věnovat pozornost královskému pozvání, tím více se utápíš v začarovaném kruhu pozemských závislostí. Kdo se vyhýbá příležitosti i jen ochutnat z darů Pánova stolu, o to více pocítuje potřebu pachtit se za kdejakým jiným

nasycením. Není divu, že mu pak připomínka toho, k čemu byl pozván a povolán, připadá stále nepohodlnější, že se mu dokonce zdá, jako by jej omezovala, nebo i ohrožovala, a začne se proti ní bránit třeba i silou: osočuje, ohrožuje a všemožně umlčuje Královy posly.

Není nic smutnějšího než marné čekání na hosty u prostřeně tabule. Bylo to snad všechno připraveno nadarmo? Vyprav se a pomoz usilovně hledat ty, kteří budou mít více ochoty zaplnit hodovní síň. Proč máš jít na rozcestí? Právě tady je nejvíce těch, kterým můžeš být užitečný, protože neví kudy dál. Nehleď zatím na to, zda jsou dobří, či zlí, ale snaž se je všemožně přesvědčit o Králově velkodušnosti.

Hodovní síň se naplnila, ale je tu ještě Ježíšovo překvapivě důrazné varování: *Mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.* Stejně trestuhodné jako pohrdat Otcovou velkodušností je vykládat si ji mylně tak, jako by do jeho síní mohla vstupovat jakákoliv lidská svévole. I když se brána Králova domu doslova otevřela světu, a to *pro dobré i pro zlé*, neznamená to, že ten, kdo vstoupí dovnitř, může si zde počínat, jak se mu zlíbí. Svatební roucho nepředstavuje pro tebe vynucenou uniformitu, ale požadavek nezbytné úcty k nejvyššímu Hostiteli a k řádu toho domu, který tě bez tvé zásluhy tak velkoryse hostí. Boží velkodušnost není nijak v rozporu s jeho spravedlivou náročností. Tváří v tvář Králi i ti nejsebevědomější se nakonec *nezmohou na slovo.* Bylo by jim lépe, kdyby sem vůbec nevstoupili, protože nyní pro svou troufalost *budou uvrženi ven do temnot, kde bude pláč a skřípění zubů.*

Jaká je to svatba, kterou vystrojil Otec svému Synu? Je to trvalá a nikdy neustávající slavnost lásky, při které se Ježíš ustavičně spojuje se svou Církví jako svou Snoubenkou. To ovšem znamená, že na tuto svatbu nejsi zván jako pouhý host. Tvé místo není někde mezi nesčetným zástupem pozvaných. Syn se na tebe obrací ani ne tak s pozváním jako s vyznáním své lásky a slibem své věrnosti. V projevu nejvyšší dobrotivosti ti odevzdává sám sebe. Jsi hostem i nevěstou na slavnosti, na které ty sám máš ustavičně přijímat i obnovovat nejvznešenější závazek úplného sebeodevzdání. Při této mystické, a přece skutečně božské hostině Ženich i pokrm splývají v jedno: Nejvyšší Král nebe a země tě přijímá za člena své božské rodiny a přítom ti dává za pokrm sám sebe. *Hlavu ti maže olejem, tvá číše přetéká.*⁽²⁾ Našel bys odvahu odmítnout, co se ti tu nabízí?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. resp. žalm 23; ⁽²⁾ srov. tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 25,6–10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halí všechny lidi, přikrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy. Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení – Flp 4,12–14.19–20

Bratři! Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 22,1–14

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechťeli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: „Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojd'te na svatbu!“ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za obchodem. Ostatní pochytaři jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: „Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.“ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: „Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?“ On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ Mnoho je totiž povoláných, ale málo vyvolaných.

Bůh nás ustavičně volá

Boží pozvání je možno poznat podle míru, který přináší

Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal (Iz 55,11).

Celé stvoření a přirozeně každý tvor je viditelným výrazem toho, že Bůh chce prokazovat lásku a sdělovat se. Nejčastěji to uskutečňuje tím, že je nejen původcem a dárce života, ale že také člověka nepřenechává jeho osudu, nýbrž k němu »mluví« a »volá« jej.

Jistě jsou to lidské vyjadřovací způsoby a lidská slova, ale od vtělení Boha v Ježíši Kristu víme, že tomu tak skutečně je.

Při povolání prvních apoštolů a při uzdravení slepého Bartimea Ježíš »volá«: *Zavolal je a oni hned nechali loď i otce a následovali ho (Mt 4,21). Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ (Mk 10,49)*

Bůh však volá také skrze různé životní situace, skrze stvoření, skrze jiné lidi a skrze společenství Církve. Do hloubi našeho srdce vkládá Bůh i jiné volání, touhu po naplněném, šťastném a smysluplném životě: *Z hlubin volám k tobě, Hospodine, Pane, vyslyš můj hlas (Žl 130,1). Nebo: Když jsem zavolal, vyslyšels mě, Bože, můj zachránce (Žl 4,1).*

Obě »strany«, Bůh i člověk, volají každá svým způsobem. Kdo se pravidelně modlí žalmy, tyto tisíce let staré modlitby, vidí toto vzájemné volání jako zřetelně artikulované. Zcela zřetelné je toto spojení, když lidé v Jeruzalémě »volají«: *Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně (Lk 13,35). Apoštol Pavel píše: A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, který volá: »Abba, Otče!« (Gal 4,6)*

My křesťané můžeme věřit tomu, že Bůh je tím prvním, kdo všechno působí, aby člověk vstoupil do pravztahu Bůh – člověk, a to zcela vědomě. Nejdůležitější je, a to je také střed naší víry, že Ježíš skrze svůj dar lásky a skrze své zmrtvýchvstání nám daruje v tomto pravztahu své smíření.

2. vatikánský koncil označuje toto základní povolání křesťanů velmi výstižně: »Křesťané mají svým životem toto přijaté posvěcení s Boží pomocí uchovávat a zdokonalovat (plně rozvíjet).« (LG 40) Lidé jsou povolání k tomu, čeho sami ze sebe nejsou schopni.

Jsem přesvědčen, že každý z nás tuto svou vlastní omezenost také bolestně zakouší. Ale pro Boha není nepřekonatelná. Nový zákon je plný příkladů, kdy se setkávají s Ježíšem muži a ženy, kteří jsou slabí, hříšní, často vyhoštění, a on se jim projeví jako lékař duše i těla. Zcela výmluvně to potvrzuje u sv. Matouše: *Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co znamená: „Milosrdství chci, a ne obět.“ Nepřišel jsem totiž povolat spravedlivé, ale hříšníky (Mt 9,12.13).*

Na každém kroku prožíváme v naší společnosti, kam vede pýcha a sebejistota lidí a jak se prosazují jen ti nejsilnější, nejzdravější, zatímco staří, nemocní a nenarození jsou často vyřazeni bez ochrany lidem sledujícím jen své vlastní zájmy. Bůh je jiný a je nablízku především slabým.

Boží volání je na jedné straně společenské, na druhé straně zcela osobní: Společenské v tom smyslu, že jde o vyvolání ze společenství (Církve je společenství vyvolaných); osobní, protože Bůh může přistoupit k člověku zcela osobně, zohlednit jeho vlastnosti, jeho zvláštnosti a při respektování

jeho svobody mu darovat něco zcela nového. Každé Boží volání znamená něco nového, neočekávaného. Můžeme spolu se sv. Pavlem šťastně vyznat: *On nás povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky (2 Tim 1,9).*

Žádné volání není samoučelné, ale je to zvláštní vyvolání, abychom viděli a našli svůj životní cíl, ale abychom byli také Božím nástrojem, který je celé Církvi uložen jako životní obsah: »Církev je totiž v Kristu jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.« (LG 1) Vyvolání neznamená žádnou falešnou výlučnost, nýbrž vyznamenání. Bůh se mi svěruje jako člověk, abych žil v jeho smyslu pro něho a pro lidi a s lidmi.

Mnoho lidí, kteří prožívají vědomě svou víru, jsou skutečně povolání a souhlasí s touto cestou, cítí naléhavost dát svou odpověď. Pro mne osobně to bylo povolání ke kněžské službě, pro jiného to může znamenat intenzivní hledání sebeuskutečnění v plodné lásce, kterou přijal od Ježíše jako člověk. Při tom je důležitá modlitba, abychom mohli jedinečné volání uslyšet a uskutečnit. To vyžaduje cvičení, abychom rozpoznávali duchovní hnutí v duši, měli odvahu je ocenit a byli schopni zjistit, co je pravdivé a závazné.

Máme dostatek trpělivosti naslouchat, očekávat, hledat a nalézat, abychom rozeznali, které volání se týká mne a které tebe? Někdy je volání hlasité a přímé, jindy tiché, pozvolné a skryté. Znamením, že jde skutečně o Boží volání, a nikoliv o moje osobní představy ani jiné hlasy, které mě nakonec odvádějí od živého, osobního styku

s Bohem, je šalom, hluboký klid a jednota, kterou může dát Bůh. Je to pokoj, který sice provokuje, může být napaden, ale který mi nikdo nemůže vzít! Rozlišni svědkové víry a mučedníci jsou toho výmluvnými příklady.

Šalom může být podnětem, abychom svou budoucnost uspořádali jinak, může probouzet nové touhy pomáhat lidem. Může živit radost z modlitby a z účasti na Eucharistii, mnohé nabádá, aby dále předávali Kristovo poselství a angažovali se pro ně.

Božím voláním mohou být všechny schopnosti přivedeny k rozkvětu, aby přinášely užitek stonásobný, a dokonce i tam, kde sám nic neočekávám, může Pán něco způsobit. Bůh má skutečně plán spásy pro každého člověka a daruje nám všechno potřebné, abychom tento plán mohli ve svém životě uskutečnit.

Mohl bych mluvit o všech možných povoláních, ale jedno spojuje všechny: mám a mohu s Boží pomocí najít ve svém životě nejvlastnější místo, odhalit pro sebe smysl, když se dívám na něho a na druhé lidi. Nekrásnější je při tom pozorovat, když například potkáte člověka, který je sám, je nemocný nebo postižený: takový člověk může svůj život prožívat jako povolání a udělat jej plodným pro druhé lidi. Jeden můj dobrý známý, který je trvale upoután na invalidní vozík, mi daroval knížku, která se jmenuje: »Povolán plný zápalu spolupracovat na spásném působení Církve.« Každý může docela ve skrytu s Církví spolupracovat.

Přeji vám, abyste byli připraveni naslouchat, tak jak byl připraven Samuel: *Mluv, Pane, tvůj služebník (tvoje služebnice) poslouchá (1 Sam 3,10).*

*Z Vision 2000 4/99
přeložil-lš-*

(Pozn. red.: Autor je spirituálem na vídeňské univerzitě.)

Růženec – modlitba i pro nevěřící

»Proč stále mluvíte o růženci?« – ptali se řádových sester, které mají svůj klášter ve Fatimě. »Oni jsou přece nevěřící.

Navrhovat nevěřícím, aby se modlili růženec, to je jako prosit slepice, aby hrály kopanou.« Odpověď sester byla prostá: »Nejsvětější Panna postupovala právě tak. Musíme to dělat i my.«

Někdo prosil Lucií, aby požádala o milost pro jednu ženu z Pedroga, vesnice nedaleko Fatimy. Vizionářka se za ni modlila k Panně Marii a prosila o její uzdravení. Matka Boží tehdy odpověděla: »Dobře. Ať se modlí růženec, každý den a celý rok.« Ale ta žena byla nevěřící. A Panna Maria ji přesto žádala o modlitbu růžence. Jak je vidět, i ti, kteří nevěří, obdrží Boží milost, budou-li se modlit růženec. Sestry, bosé karmelitky, které obývají fatimský klášter, dále vysvětlují: »Oni se neobrátili kvůli našim ponaučením ani kvůli naší svaté četbě. Ale jestliže se opravdu začnou modlit růženec, Matka Boží promění jejich srdce a otevře je Boží milosti.« Maria doporučovala růženec nevěřícím, doporučují jej tedy i růžencovní apologetové.

Ve Fatimě žila žena, která byla alkoholička. Sousedé, kteří znali slib Panny Marie, začali ji navštěvovat a prosit, aby se modlila růženec. Nejdříve nechtěla. Ale naléhali tak dlouho, až se začala modlit a nakonec se obrátila. Takových příkladů by bylo možno uvést mnoho. Na příklad v listopadu 1995 přišla do fatimského kláštera žena, kterou týden před tím opustil muž. Přišla si pro radu a pomoc. Neuměla se modlit ani Zdravas a uslyšela to, co u brány uslyší každý, kdo zaklepe: »Modli se růženec!« Známi jí telefonovali a modlili se s ní po telefonu růženec. Za několik měsíců se stal zázrak. Muž se vrátil. Ti lidé nechodili dvacet let do kostela. Nyní začali pravidelně navštěvovat bohoslužby a přistupovat ke zpovědi. Dali pokřtít své dvě dcery. Růženec změnil jejich srdce. Začali nový život.

Sestra Fernanda se domnívá, že Bůh dopouští, aby mnoho rodin mělo těžkosti, protože tak mohou poznávat své chyby a začínají se modlit růženec. Pak pochopí, že mohou začít nový život. Sestra Fernanda ujišťuje, že v Portugalsku tak postupuje mnoho rodin.

Boží přikázání

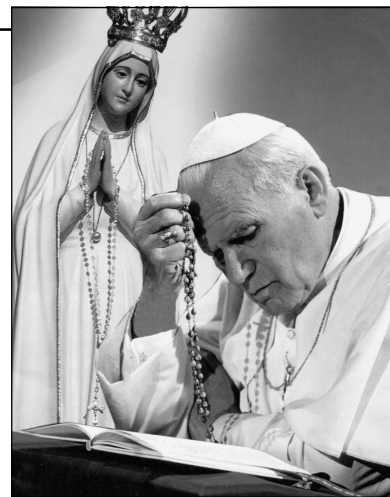
Růženec není obyčejná pobožnost. V určitém smyslu je přikazem. Proto Panna Maria ve Fatimě neprosí, ale žádá. Proto není pravda, že když chce, mohu se růženec modlit, a když nechci, mohu ho odhodit. 13. července 1917 řekla Matka Boží, že »jestliže chceme«, na svět skane mnoho milostí, mnoho duší bude zachráněno a bude mír. Jestliže se nechceme modlit růženec, bude hlad, pronásledování, války, Svatý otec bude mnoho trpět a mnoho národů bude zničeno.

Ve světle fatimského proctví je růženec otázkou života a smrti. Bůh nám jej dává jako možnost pro záchranu světa. Možná si někdy myslíme, že si měl vybrat lepší prostředek, který se hodí do naší doby. Ale Pán Bůh vybírá to, co chce: vybírá si pokornou Pannu Marii a skromnou mariánskou modlitbu. Pokud jde o nás, máme poslechnout a splnit jeho přikázání.

Mariina slova o růženci jsou voláním, které nás má probudit, ukázat nám naše ohrožení a jasně vytyčit dvě cesty, které má lidstvo na vybranou. Jedna z nich vede ke smrti, druhá k životu. Růženec má moc zachránit od zla, protože je prostředkem, který nám dává Bůh, a Maria má moc nad satanem...

Nevyužitá milost

Čtenelé nejsvětější Panny pamatují, že zjevení zázračné medailky v r. 1830 předcházelo významné vidění. Sv. Kateřina Labouré o tom napsala: »Náhle jsem uviděla na prstech Panny Marie prsteny, tři na každém prstu. Každý prsten byl posázen drahými kameny. Jedny byly pěknější než druhé. Větší kameny vrhaly větší paprsky, menší kameny menší. Paprsky, vycházející na všechny strany, zalévaly dolní část obrazu tak, že

jsem neviděla nohy nejsvětější Panny... Neumím pospat, co jsem v tom okamžiku cítila, když jsem viděla krásu a oslňující jas paprsků. Panna Maria tehdy řekla: »To jsou symboly milostí, které pošlu těm, kdo o ně prosí.« Sv. Kateřina dále napsala: »To mi připomnělo, jak je důležité modlit se k svaté Panně Marii a jak je ona štědrá k těm, kteří se k ní modlí, jaké milosti posílá těm, kteří o ně prosí, a jak se raduje, když jim je může rozdávat.«

Ale z některých prstenů paprsky nevycházely. »Ty kameny, ze kterých paprsky nevycházejí, to jsou milosti, o které lidé zapomínají prosit,« dodala Panna Maria.

Existuje tradice, podle které tyto nesvítilící kameny znamenají modlitbu růžence. Jestliže se jej nemodlíme, mnoho nezbytných milostí se světu nedostane.

Pramen Božích darů

»V tomto životě spojil Bůh růženec s milostí, v onom s chválou,« učí nás sv. Ludvík Grignion z Montfortu. Podle něho je růženec »čistou a hojnou vodou, která tryská z pramene milosti«. Ten, kdo se věrně modlí růženec, obdrží milosti a bude uchráněn před jejich ztrátou. Proto světec doporučoval modlitbu růžence »za obrácení hříšníků a vytrvalost v dobrém spravedlivých«. »Zdravas Maria získává odpuštění, pro hříšníka milost, pro spravedlivého horlivost a vytrvalost.« Na tom místě složil sv.

Pokračování na str. 6

Vstanu a půjdu k otci (Lk 15,18)

Otcovo milosrdenství je tou nejúžasnější věcí, kterou my lidé můžeme u Boha nejen obdivovat, ale především se z ní plným právem těšit. Otcovo milosrdenství je pro nás existenční záležitostí, protože bez něho bychom vzhledem ke své hříšnosti nemohli vůbec dosáhnout svého cíle, pro který jsme byli stvořeni.

Ježíš Kristus, Boží Syn, je pro nás vtěleným Milosrdenstvím. Přišel nám nejen v plnosti oznámit zvěst o milosrdenství svého Otce, ale také sám je nejvyšším a nejdokonalejším darem jeho milosrdenství. On nám nejvýmluvnějším způsobem toto milosrdenství ukázal, ale také prokázal.

Ze všech slov i skutků Ježíše Krista je ovšem zřejmé, že Boží milosrdenství není jednostranná záležitost. Jestliže nám skrze soukromá zjevení (např. bl. sestře Faustyně nebo sestře Konsolátě Betrone) i skrze současného papeže Jana Pavla II. zdůrazňuje v poslední době tento svůj charakteristický rys, pak to neznamená, že změnil svůj postoj k hříchu, že nad ním blahosklonně zavírá oči či mávne rukou. Nechce nás tím přesvěd-

čit, abychom si z hříchu nic nedělali, nýbrž abychom s vědomím své hluboké hříšnosti na jeho milosrdnou nabídku odpověděli radikálním odklonem od hříchu a návratem do Otcovy náruče. Bez takové naší odpovědi nám totiž nemůže Bůh udělit dary své slitovnosti.

Přímo učebnicovým příkladem, jak funguje mechanismus Božího milosrdenství, je Ježíšovo podobenství o marnotratném synu (Lk 15,11-32). Především nám ukazuje základní podmínku, kterou Bůh bezpodmínečně dodržuje při veškerém jednání s člověkem: plně respektuje svobodu člověka. Jestliže nám umožňuje, abychom jednali zcela svobodně, neznamená to vůbec, že souhlasí nebo že se smíruje s tím, že naše jednání směřuje ke zlu.

Když se mladší syn rozhodne opustit otce, nesetkává se s žádnými překážkami. Otec respektuje jeho rozhodnutí, vyplatí mu požadovaný podíl a propouští jej, ačkoliv mu tak vlastně umožňuje, aby se vydal na cestu vlastní zkázy. Nezabouchl za ním dveře. Nezazní tu žádná vyhrůžka: »Jdi si, ale víckrát mi nechoď na oči!« Tak jak se otec

dívá s lítostí a neutuchající láskou za synem, který se vzdaluje z jeho dohledu, tak jej zase s láskou a touhou vyhlíží, zda se sám stejně dobrovolně opět nevrátí – tak jak sám a dobrovolně z domu odešel. Svou milosrdnou lásku a dobrotivost mu totiž mohl prokázat jedině díky tomu, že syn v té době, kdy se doslova ocitl na dně, zvolil jediné správné řešení: *Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: „Otče, zhřešil jsem proti Bohu a proti tobě...“ Vstal a šel k svému otci... (Lk 15,18n).* Vracející se syn je si plně vědom vysokého stupně své viny. Přišel k otci nikoliv proto, aby se ospravedlňoval, nevymlouvá se na své okolí, na zvyklosti prostředí, ve kterém se ocitl, ale přiznává, že *není hoden se nazývat synem* (srov. Lk 15,22).

Otec sám ani v nejmenším nezlehčuje to, čeho se jeho dítě dopustilo. Neříká mu: »Pojd', nic se nestalo, všechno je v pořádku.« Naopak. Synův hřích byl i v jeho očích tím nejhorším, čeho se mohl jeho vlastní syn dopustit. O to větší je pak otcova radost, že přesto našel sílu vrátit se a začít nový život v jeho blízkosti. Důvod, proč nakonec dává kajícímu synovi víc, než o co prosí, a proč se nyní musí veselit celý dům, je v tom, že *tento syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen.* Tato slova dokonce znovu opakuje, když vysvětluje roztrpčenému staršímu synovi smysl svého počínání a důvod všeobecné radosti. Je to tentýž důvod, pro který platí, že *Boží andělé mají radost nad jedním hříšníkem, který se obrátil* (Lk 15,10).

Kdyby tento otec byl tak blahosklonný, jak někteří lidé mylně soudí o Bohu, nevalil by mu synův odchod, naopak, posílal by za ním své služebníky s penězi, aby synáček mohl spokojeně žít tak, jak si žije, a nedostal do se obtíží.

S nezbytností upřímného návratu a kajivosti se setkáváme i v jiných Ježíšových podobstvích. Obrovský dluh, který měl služebník u krále (Mt 18, 21-35), mu nebyl odpuštěn na základě nějakého generálního prominutí všech dluhů, ale na základě pokorné prosby: *Měj se mnou strpení, a všechno ti vrátím* (Mt 18,26). Když se však později ukázalo, že tato prosba nebyla míněna upřímně, akt milosrdenství byl nelitostně odvolán.

Podobně jako v podobstvích je tomu i ve skutečném životě. Do Zacheova domu *přišla spása*, protože tento vrchní celník zatoužil po Pánu Ježíši, a když se u něho zastavil, zavázal se: *Polovinu svého majetku dám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně* (Lk 19,8). Podobně řekl Ježíš veřejně hříšníci: *Tvá víra tě spasila, jdi v pokojí* (Lk 7,50), protože tato žena u jeho nohou s upřímností a hlubokou lítostí oplakávala svůj dosavadní život.

Naprostá nezbytnost spolupráce s Božím milosrdenstvím se velice výrazně a výmluvně projevila u dvou dvojic, které jsou spojeny se závěrem Kristova života, vrcholného projevu Boží slitovné dobrotivosti. Vidíme na nich zcela názorně, kdy Bůh odpouští, ale také jak odpustit nemůže, jestliže nenachází u hříšníka žádnou známku pokorné lítosti a návratu.

Dva z Ježíšových apoštolů se těžce provinili proti jeho osobě. Jeden jej hanebně zaprodal a zradil, druhý jej opakovaně a s přísahou veřejně zapřel. Ale odpuštění se dostalo jen tomu z nich, který si uvědomil svůj pád, *vyšel ven a hořce plakal* (Mt 26,75; Mk 14,72; Lk 22,62). Ten druhý, ačkoliv byl tolikrát svědkem Ježíšova učení a Ježíšovy touhy a ochoty prokázat milosrdenství, nakonec nenachází pro sebe jiné východisko než se v zoufalství oběsit (srov. Mt 27,5; Sk 1,16-18).

Růženec – modlitba i pro nevěřící – pokračování ze str. 5

Ludvík osobní svědectví: »Já, který to píšu, jsem se naučil z vlastní zkušenosti, že růženec má moc obrátit i nejzatvrzejší srdce... Věř v moc růžence. Žádný hříšník mi nemohl odporovat, když jsem jej spojil s růžencem.«

Sto procent

»Věř,« říká sv. Ludvík. Možná že je třeba připomenout ještě slova, která změnila život otce Patrika Peytona, zakladatele růžencového křížového tažení rodin. »Máš víru, ale nevyužíváš ji... Nejsvětější Matka bude pro tebe natolik dobrá, nakolik si ceníš její dobroty. Jestliže si

myslíš, že je dobrá na padesát procent, bude ti dobrá v padesáti procentech. Jestliže si myslíš, že je pro tebe dobrá na sto procent, bude pro tebe dobrá na sto procent... Pán Ježíš a Panna Maria nedělají tolik, kolik by mohli. Důvodem je to, že si myslíme, že oni víc nemohou. Omezujeme je omezeností naší víry.«

Nepřišla konečně doba, abychom uvěřili? Neboť každý z nás je v jistém smyslu nevěřící. Nevěříme Marii na sto procent. Tím spíše je ale růženec modlitbou pro nás...

*Vincenc Laszewski
Z Róžaniec 9/98 přeložil -lš-*

Jedna cesta ke spáse a mnoho náboženství 2

2. ODKAZ NA BIBLICKÉ PRAMENY

Když hledáme ve Starém zákoně odpověď na otázku o spáse pohanů nebo národů, zdá se, jako by převládající *myšlenka na vyvolení izraelského národa* zcela vylučovala možnost spásy jiných národů. Skutečně jsou zde četné a velice výrazné výpovědi, které odpovídají v jádru tomu, co čteme v 5. knize Mojžišově: *Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tvé zemi, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím* (7,6). Samotný akt vyvolení se uskutečňuje uzavřením smlouvy, ale následují jej další akty vyvolení, jako je volba krále a především pozdvižení chrámu na jedinečnou svatyni Izraele. Tak propůjčuje *myšlenka vyvolení v nejrůznějších obměnách Izraeli* ve vztahu ke spáse exkluzivní charakter, k němuž patří i chápání židovství jako zjeveného náboženství. Zdá se, že na pohany se zde vůbec nemyslí.

Ve světle *myšlenky vyvolení* se dostává vztah Izraele k jiným národům do světle ostrého protikladu, který nabývá dokonce nepřátelsko-válečných rysů. Podle Debořina zpěvu, jednoho z nejstarších textů Starého zákona, bojuje Jahve se svým národem proti kananejským až k jejich úplnému zničení (Sd 5,1-31; zvl. v. 31). Tomu odpovídá ve Starém zákoně opakující se *myšlenka, že cizí národy, které slouží cizím bohům, propadnou soudu* (Dt 7). Za prototyp nepřátelských národů platí Babylon, který podle Iz 13,1-22 bude zničen jako Sodoma a Gomora, a podobnému osudu propadne i Tyrus a Sidon (Iz 23,1). O spáse, kterou Jahve zajistí národům, zde není vůbec řeči. Tak se zdá, jako by spása byla dána a vyhrazena pouze a výlučně Izraeli.

Ale zdánlivě nepřátelská vylučnost přece jen nedává úplnou odpověď Starého zákona na otázku o vztahu Izraele k jiným národům a k jejich spáse. Ve Starém zákoně existuje také jiný, nikoliv nevýznamný, *myšlenkový proud, který obsahuje také kladný vztah Hospodina a tím i jeho lidu k jiným národům*. Je možno jej rozpoznat již v tom, jak chápe Izrael stvoření, které zahrnuje všechny národy. Tak je Jahve, Bůh Izraele, uznáván současně za Krále stvoření, vesmíru a národů a všechny národy se k němu obracejí jako ke svému Stvořiteli (Žl 47; 103; Jer 10,7). Proto je podle tradice odchodu Izraele z Egypta i faraónova země místem jeho působení a jeho moci (Ex 7,17; 8,18; 9,29). Jahve může proto jako »Božího služebníka« použít a vzít do svých plánů a služeb i babylonského krále Nabuchodonozora (Jer 25,9; 27,6; 43,10). Také perského krále Kýra používá Jahve, Pán všech národů, jako svého pověřence a nástroj svých plánů (Iz 45,1).

Ale vztah Jahveho a Izraele k národům nabývá pozitivního zabarvení také ve významném *myšlenkovém okruhu, ve kterém Hospodinovo jednání s Izraelem je chápáno jako požehnání a spásná náklonnost k národům*. Tak podle Gn 12,3 platí požehnání Abrahámovi všem národům, které mají účast na spáse Izraele, proto jí Izrael svými spásnými prostředky má zprostředkovat jako nástroj spásu celému světu. Zde je pojednou prostřednictvím Izraele učiněna nabídka milosti, i pohanům a národům se otevírá spása. To znamená, že vylučnost nároku Izraele na spásu je prolomena a všem národům se dostává univerzálního příslibu spásy, byť prostřednictvím Izraele. Tato *myšlenka dostává další podporu v konečných výpovědích o putování národů na horu Sion, při kterém na konci časů všechny náro-*

dy předstoupí před Hospodina, aby se mu klaněly (Iz 2,2nn; 60,1-22; Mich 4,1nn; Jer 3,17). Podle víry Izraele nejsou tedy národy vyloučeny ze spásy, a to na základě zprostředkující role vyvoleného národa. Tak se v průběhu dějin spojuje nárok exkluzivity s momentem inkluзивity. Tato inkluзивita však nebyla v Izraeli teologicky plodná a netrvá se na ní nijak výrazně.

Po tomto pozitivním hodnocení musí následovat střizlivé konstatování, že tato *myšlenka, stejně jako pravda o Božím služebníku – světle všech národů* (Iz 42,7), nebyla nijak zvlášť živá a časem vybledla. K tomu přistupuje praktický poznatek, že Izrael neznal žádné misijní poslání, takže nám zůstává nevysvětlené, jak se měla prakticky uskutečnit spása národů. Jakkoliv se tu myslelo i na spásu národů, vzhledem k uvedeným skutečnostem dále platí, že Izrael neznal fakticky v náboženstvích a kulech jiných národů cestu spásy. Tak se nábožensko-dějinné zjištění nachází v určité dvojznačnosti, kterou bychom mohli formulovat takto: Pohanské národy, které stojí pod soudem, nejsou ze spásy v zásadě vyloučeny. Ale samy o sobě nepředstavují cestu ke spáse. Tím však zůstává nevysvětleno, jak by se jejich spása měla uskutečnit. Jisté je jen to, že Izrael zde sehrává zprostředkující roli.

Ve Starém zákoně se nacházejí jen dvě velmi malá místa, z nichž by bylo možno vyčíst něco jako určitý náznak uznání pohanských náboženství a kultů. Jedná se o Dt 4,19 a 32,8, kde se praví, že Jahve přídělil národům jejich bohy a ti podléhají Božím synům. Ale ani zde se nepraví, že tito bohové a Boží synové přinesou národům spásu. Tak je správný výklad těch exegetů, kteří prohlašují, že na tyto Boží syny je třeba se dívat pouze jako na vnější pořádkující moc pro politicko-sociální život cizích národů, nikoli však jako na nositele spásy.

Pokračování na str. 6

Dva zločinci umírali vedle Ježíše na kříži. Oba byli stejně a současně v jeho blízkosti a společnosti. *Jeden z těch zločinců se mu rouhal: »Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!«* (Lk 23,39) Tomu Ježíš neodpověděl. Ale druhý z nich se na Pána milosrdenství obrátil s upřímnou a kající prosbou: *»Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.«* Odpověděl mu: *»Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji«* (Lk 23,42n).

Milosrdenství je tedy vznešený Boží dar, který se však nerozděluje automaticky. Žádný z hříchů neztratil nic ze své ohavnosti a hanebnosti proto, že se stal v dnešním světě obecnou samozřejmostí. *Tam, kde se rozmnožil hřích, nebyl hřích nivelizován nebo pardonován, tam se v míře ještě štedřejší ukázala milost* (Řím 5,20). Tato milost je Boží ochota a připravenost **odpovědět slitovností na kající prosbu člověka**. Jidášovi, lotru po levici, podobně jako padlým andělům, Bůh nemohl odpovědět, protože sami nebyli schopni pokorné prosby o odpuštění. Takové prosby není schopen ani ten, kdo zlehčuje svůj hřích, protože **zlehčovat svůj hřích znamená propadat pýše** a pýcha představuje pro Boží milosrdenství nepřekonatelnou překážku. Pýcha totiž v okamžiku prohlédnutí, jak odporný a ohavný je ve skutečnosti hřích, kterého se dopustila, nesměruje k pokoře a pokání, ale k zoufalství a vzdoru. Čím vyššího stupně svatosti dosahovali světci a světice, tím větší odpor cítili k hříchu, tím větší hříšníky se cítili před tváří Boží svatosti a tím více prosili Boha o slitování. Kdo naopak zlehčuje svůj hřích, namlouvá si, že Boží milosrdenství nepotřebuje – to je v tomto případě totéž jako na Boží milosrdenství opovázlivě spoléhat nebo jim pohrdat.

Nemylte se, Bůh se nenechá vysmívat. Co kdo zasel, to také sklídí (Gal 6,7).

Lubomír Štula

Zvláštní postavení nabývá v této souvislosti smlouva Boha s Noem (Gn 9,1-17), i když její spásonosný význam není možno přeceňovat. Mnozí teologové pokládají závěr této smlouvy za zdůvodnění jakéhosi »kosmického náboženství«, které činí náboženství národů legitimními, takže je možno je uznat za všeobecnou a všezahrnující Boží instituci spásy. Ale něco takového tato zpráva ve skutečnosti neříká. Tato smlouva, která přízračně nevyžaduje od člověka žádné uznání víry, je spíše po postižení celého stvoření potopou slavnostním příslibem Stvořitele lidstvu i všem živým bytostem, že bude pro ně zachován přirozený řád. Tím je tedy potvrzen pouze přirozený vztah člověka ke svému Stvořiteli, který ovšem není bez významu pro spásu, protože Bůh na tomto základě může nastoupit s působením své milosti. Ale to nezakládá spásonosný řád nebo náboženství. Proto také nenajdeme ve Starém zákoně žádné místo, které by mohlo znamenat nějakou souvislost mezi pohanskými náboženstvími a smlouvou s Noem.

Tím, co nacházíme ve Starém zákoně, který i přes určitou otevřenost vůči jiným náboženstvím jim nepřiznává charakter cesty ke spáse, je odpověď Nového zákona poněkud připravena, nikoli však rozřešena; neboť ústředním bodem Nového zákona je vystoupení Ježíše Krista a celé toto téma dostává nové předznamenání. To stanoví sám Ježíš Kristus a jeho všeobecný nárok být cestou spásy, který je nejlépe vyjádřen v prvním kázání svatého Petra: *V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy* (Sk 4,12).

Výlučný spasitelský nárok Ježíše Krista se projevuje již v dřívější rovině novozákonní tradice, totiž v kázání o Božím království, jak je zaznamenali synoptici. Podle výpovědi synoptiků není nejmenší pochybnosti o tom, že v Ježíši Kristu jako Mesiáši

nám přišla konečná eschatologická spása (Mt 11,4n; Lk 7,22n). Také zázraky spojené s Ježíšovým kázáním jsou »Boží království v činech«. Z přítomnosti Božího království v Ježíši Kristu vyplývá charakter jeho učení jako absolutního požadavku, který vystupuje naprosto bezkonkurenčně (srov. Mk 1,15). Vylučuje jiné cesty spásy, jak to vyplývá ze zcela jasně znějících slov u Mk 16,16: *Kdo věří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen*. Jiným způsobem vyzvedá později Janovo evangelium výlučnost nabídky spásy skrze Ježíše Krista, když v podobnosti o dobrém pastýři říká: *Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči* (Jan 10,7n). I když zůstává exegeticky otevřená, kdo je míněn těmito zloději a lupiči, je nicméně jasné, že čtvrtý evangelista chce vyzvednout tímto výrokem absolutní exkluzivitu Kristova zjevení.

Tato exkluzivita je ještě silněji než ve Starém zákoně spojena s *univerzalitou* spásy, kterou hlásá Kristus a která je otevřená i vůči pohanům. Nejvyšší výraz nabývá tato univerzalita v řeči o posledním soudu u synoptiků, zvláště u Matouše (25,31-46), kde Kristus jako soudce světa svolá všechny národy, aby je soudil. Přitom je jasné, že k *požehnaným mého Otce* (Mt 25,34) patří i lidé z pohanských národů, totiž ti, kteří splnili Kristův příkaz lásky. Že Nový zákon může zde vtáhnout do díla spásy i pohanské národy, má svůj důvod, který Starý zákon *takto* neznal, totiž myšlenku křesťanské misie, tak jak je závazně ohlášena v příkazu křtít a hlásat radostnou zvěst, zapsaném na konci Matoušova evangelia. Poslední soud má za předpoklad, že evangelium bude hlášáno všem lidem na celém světě, takže je budou moci slyšet všechny národy (Mt 24,14). Tak je Kristova nabídka spásy současně exkluzivní i univerzální, obrací se i k pohanům a nabízí jim možnost spásy. Ale univerzální v tom

smyslu, že opět vylučuje vlastní cesty spásy v pohanských náboženstvích.

V této linii se nese i hlásání sv. Pavla, i když se zde nezdůrazňuje zcela jednoznačně. Ve své teologii, např. v listě Římanům 1,18-32, dává najevo, že jde s pohany tak tvrdě před soud, že vzniká dojem, jako by si zasloužili jen Boží hněv a byli skutečně vinni svou záhubou. Nicméně je možno ukázat, že to nebyl poslední apoštolův soud nad pohany. Naopak se zdá, že při misijních kázáních, která měl podle Skutků apoštolů, přiznává pohanům vlastní možnost spásy. Říká totiž v několika větách svého prvního kázání adresovaného pohanům o Bohu Stvořiteli: *V minulosti sice nechával všechny národy, aby si žily po svém* (Sk 14,16). Tato slova by mohla sloužit za podklad, že se zde míní spásonosné vedení a právě Boží cesty spásy mezi pohany. Ale to by bylo v rozporu s negativním hodnocením situace pohanů v listu Římanům. Jenže apoštol chce ve skutečnosti říci úplný opak, totiž že Bůh přenechává pohany sobě samým a že cesty, po kterých šli, nebyly jeho cesty, i když jim jako Stvořitel zůstal nakloněn, prokázal jim dobro a nenechával je bez povšimnutí.

Celá výpověď je pouhým vyjádřením stvořitelského jednání Boha vůči národům, podobně jako v Pavlově řeči v Areopagu, kde se říká, že Bůh stvořil svět a všechno, co je v něm (srov. Sk 17,24). Zde vyslovuje Pavel dokonce Aténanům uznání vzhledem k tomu, že v jejich městě viděl oltář s nápisem: »Neznámému bohu«. A dodává: *Co vy neznáte, a přece to ctíte, to já vám zvěstuji* (Sk 17,23). Také tuto výpověď by bylo možno blahosklonně interpretovat tak, jako by chtěl apoštol říci, že již doba pohanství je dobou spásy, ekonomik a cestou spásy. Ale Pavlův výrok má právě opačný smysl. Chce říci: Celá dosavadní éra byla subjektivně dobou neznalosti Boha a objektivně dobou falešně

bohopycty. Proto dochází nyní ústy apoštola k hlásání pravdy spolu s požadavkem na obrácení. Pohanství zde v žádném případě není příznán charakter cesty ke spáse a z toho plynoucí ekonomie spásy, i když není třeba popírat, že v touze pohanů po pravdě nachází Pavel výchozí bod pro svou misi.

Ostatně ani to není poslední odpověď na otázku po spáse pohanů. Pavel jmenuje mezi svými posluchači v Athénách i »bohabojné« (Sk 17,17), podobně jako Petr (Sk 10,35). Již v prvotním křesťanském pojetí byli mezi pohany lidé oddaní Bohu a naplnění pravdou, kteří k tomu mohli být uschnout jen díky působení Boží milosti. Ale pozoruhodné je toto: Není zde řečeno, jak se jim dostalo této Boží milosti. Je možno pouze s Pavlem trvat na tom, že pro pohany bylo možné *přirozené poznání Boha* (srov. Řím 1,19). Dodejme k tomu: Ve spojení s milostí spásy, pocházející od Krista, které se na základě všeobecné Boží spásné vůle dostává všem lidem, je pro ně podle Nového zákona možné dosáhnout cíle spásy, i když nemají svou vlastní cestu ke spáse. Zde je naznačeno jedno z možných spojení mnoha roztroušených myšlenek na toto téma, aniž by se tohoto spojení zatím podařilo dosáhnout.

(Dokončení příště)

Prameny:

- R. Schnackenburg: Gottes Herrschaft und Reich, Freiburg 1959;
- H. Schlier: Der Römerbrief, Freiburg 1977;
- J. Jervell: Die Apostelgeschichte. Göttingen 1998;
- H. Maurier: Theologie des Heidentums, Köln 1967.

Slovníček cizích výrazů:
exkluzivita – výlučnost;
inkluzivita – stav znamenající zahrnutí také jiné věci;
legitimní – právoplatný;
synoptici – evangelisté Matouš, Marek a Lukáš;
eschatologický – týkající se posledních věcí;
Areopag – místo nejvyššího soudu ve starověkých Athénách.

ČESTNÁ UZNÁNÍ K 90. VÝROČÍ ORLA

Ústředí katolické tělovýchovné a kulturně-výchovné organizace Orel udělilo čestná uznání za mimořádný přínos orelské organizaci k 90. výročí Orla br. Josefu Vlčkovi, předsedovi MCM, ses. Marii Kašpárkové a Mons. ThDr. Antonínu Huvarovi.

Srdečně blahopřejí a za dlouholetou práci pro Orla děkují s pozdravem „Zdař Bůh“

J. V. Musil, starosta,
s radou olomoucké jednoty Orla

VÝZNAM KARDINÁLA TOMÁŠKA V OBDOBÍ NORMALIZACE A PŘECHODU K DEMOKRACII

Symposium pod tímto názvem se konalo v Lobkovickém paláci na Pražském hradě 28. a 29. září 1999. Jednání zahájil kardinál Miloslav Vlk. Symposium příkladně zorganizovali a hosty přivítali dr. M. Rychlíková a P. Ing. A. Opatrný. Přednášeli Mons. R. Baláž, biskup báňskobystrický, Franz Olbert, představitel Ackermann-Gemeinde z Mnichova, Mons. J. Škarvada, Mons. V. Malý a Mons. J. Paďour – světící biskupové pražští, Mons. ThDr. Otto Mádr, Mons. Karel Pilík, Mons. Vladimír Vyhlička, Mons. A. Bradna, Mons. O. Mixa, Mgr. J. Cuhra, PhDr. R. Malý. Intenzivní a přínosné diskuse se zúčastnili doc. RNDr. J. Sedlák, PhDr. V. Vaško, RNDr. K. Bendová, dr. Malý, dr. L. Vlasáková, dr. M. Kaplanová, dr. J. Kaplan, dr.

Fraj, dr. Vévoda, dr. V. Babička a další. Matici cyrilometodějskou zastupoval Mgr. D. Dehner a Univerzitu Palackého v Olomouci doc. PhDr. J. Musil z Cyrilometodějské teologické fakulty.

Zatímco olomoucký seminář k 100. výročí narození F. kardinála Tomáška se konal 30. 6. a byl zaměřen na pedagogickou činnost oslavence, pražské symposium se zaměřilo na Tomáškovu osobnost. Účastníkům byl k dispozici pozoruhodný sborník vydaný k výročí kardinála Tomáška v Praze a také sborník z červnového olomouckého semináře, vydaný MCM. Duchovním vyvrcholením symposia byla pontifikální „svatováclavská“ mše svatá, kterou ve svatovítské katedrále celebroidl Miloslav kardinál Vlk, primas český. Ve slavnostní promluvě vzpomněl rovněž národního světce sv. Václava, jemuž je zasvěcena olomoucká katedrála a moravská arcidiecéze. Pražskému symposiu přikládáme mimořádná význam, mělo vysokou intelektuální, duchovní a kulturní úroveň. Za to náleží poděkování především J. E. Mons. Miloslavu kardinálu Vlkovi, který událost zaštitil, vynikajícím organizátorům, přednášejícím a všem účastníkům diskusí, které byly cenné (zvláště přednášky hostů z ciziny), velmi informativní a podnětné.

Milovaný pan kardinál Tomášek opět přispěl k jednotě katolické obce.

J. V. Musil

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás opět zvou, abyste se staly nositeli mého pokoje. A to zejména nyní, kdy se říká, že Bůh je daleko; ale skutečně vám nikdy nebyl blíž.

Zvu vás, abyste četly Písmo svaté, obnovily modlitbu ve svých rodinách a prožívaly radost ze setkání s Bohem, který bezmezně miluje své tvory.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Mežugorje 25. 9. 1999

Usínali jsme kolébáni slovem Božím...

Poselství svaté Panny jsou naplněna velkou něžností Otce milosrdenství, který nekonečně miluje své tvory. Bůh je láska, není než láska – a chce nám to dát vědět. Snaží se setkat se s námi na úrovni lásky. My však Ho hledáme jinde a stěžujeme si, že je těžké Ho najít, že je daleko – zatímco On bydlí v našich srdcích. My jsme to, kteří se vzdalujeme od svého duchovního středu, když zanedbáváme vnitřní život a modlitbu, která nás k němu vede.

Maria nám neustále ukazuje cesty srdce. Dnes nám navrhuje četbu Písma v rodině. Koncil dal impuls k opravdové biblické obnově, ale ještě je třeba mnoho udělat, aby slovo Boží bylo slyšeno a uváděno do praxe našeho každodenního života. Civilizace lásky uvidí Církev, která se mnohem více shoduje s evangeliem, komunitu věřících sycených Kristovými slovy, jako byl ve své době svatý František. Stýská se mi po slavení sabatu v rodině v Izraeli, kde otec komentoval perikopu dne a děti se ptaly, přidávaly své „interpretace“, až je přemohl spánek: usínali jsme kolébáni slovem Božím. V rodině se otec stává knězem a prorokem, maminka je celá otevřená jako Maria při zvěstování, a dělá ze stolu posvátné místo, které předobrazuje mešní oltář. Jsme lid Knihy, ale otvíráme ji příliš málo a nečerpáme v ní své potěšení.

Toto slovo přicházející shůry je v našich rodinách místem našeho míru a našeho usmíření, je autoritou, která nás činí dětmi Otce, a tak sbližuje generace, která z nás dělá bratry a sestry pod jediným pohledem odpuštění.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 9. 1999

Královská kanonie premonstrátů na Strahově s radostí oznamuje, že dne 29. září 1999 byl volební kapitulou kanonie za předsednictví generálního opata řádu Jeho M. Hermenegilda Josefa Noyense OPraem. znovu zvolen do úřadu opata Jeho M. Michael Josef Pojezdny OPraem. Volbu potvrdil generální opat řádu, a sedmdesátý strahovský opat se tak ujal svého úřadu. Redakce Světla srdečně blahopřeje.

Závažné úkoly posledního synodu před Velkým jubileem

Po kontinentálních synodech v Africe (1994), Americe (1997), v Asii a Oceánii (oba 1998) proběhne od 1. do 23. října ve Vatikáně synod »starého kontinentu«, který po první dvě tisíciletí byl centrem a hlavním sídlem křesťanství a v současné době prožívá hlubokou krizi víry. Synod proběhne pod heslem: **Ježíš Kristus žijící v Církvi jako pramen naděje pro Evropu.**

Stále trvající ústřední postavení evropské Církve na světě dokládají statistická čísla: Na tomto kontinentu žije čtvrtina z jedné miliardy katolíků ve světě. Jen Latinská Amerika se může vykázat větším podílem katolických křesťanů. S 200 000 kněžími a 380 000 řeholnicemi má stále zřetelný náskok, pokud jde o počet Bohu zasvěcených osob. I materiální zdroje Církve

jsou v Evropě nadprůměrně dobré, zastoupení v médiích, ve školách, v sociální oblasti a v péči o nemocné je v mnoha zemích obdivuhodné. Ve východní Evropě získala Církev po zvratu v r. 1989 v některých zemích výrazně na vlivu, v ostatních má přinejmenším uznávanou velikost.

Ale samotný stav katolické Církve popisuje 1500 biskupů mezi Moskvou a Lisabonem spíše skepticky. Svědectvím toho je pracovní materiál pro evropský synod *Instrumentum laboris*, který zpracoval vatikánský synodní sekretariát pod vedením kardinála Jana Schoteho, který uspořádal podněty došlé od března 1998 do počátku roku 1999 z 27 biskupských konferencí.

Tento dokument sice není závazný, ale obsahuje četné se-

bekritické a nelichotivé pohledy na církevní skutečnost v Evropě.

Církev musí hlásat návrat k evangeliu, aby mohla dát sjednocující se Evropě duchovní základ. Synod by měl znamenat přínos a orientaci, aby »mohutné rezervy duchovních sil tohoto kontinentu dozuly po všech stránkách skutečného rozvoje«. Určitěmu církevnímu optimismu, který spočívá v tom, že to, co bylo počato, se již nějakým způsobem dokončí, dokument v žádném případě nedává za pravdu. Nezbytná naděje musí »počítat i s rizikem neúspěchu a námahy«. Následuje jasná analýza církevní situace v mnoha zemích Evropy. Zdá se, že »nemálo křesťanů ztratilo svou víru nebo se pouze omezují na to, že podrželi určitou praxi, nebo setrvávají jen u povrchní formy zbožnosti«.

V jedné kapitole se tvrdě popisují »zklamání, nebezpečí a starosti«, konstatuje se, že »současné náboženské potřeby nevedou k růstu křesťanské víry, ale k úniku do spiritualismu, náboženského synkretismu, ezoteriky a jiných forem náboženské nabídky«. »Evropě hrozí nebezpečí pokračujícího a rozmáhajícího se odkřesťanění a nového úpadku do pohanství,« zní jedna z tezí.

K příčinám rostoucího náboženského zploštění počítají biskupové sebekriticky »lhotej-

nost kléru vůči pochybnostem a dramátům mnoha lidí« stejně jako »nedostatečnou věrohodnost mnoha mužů církve«.

Těžká kritika se ozývá v posouzení praktické zbožnosti v církevních obcích. Před 35 lety započatá liturgická reforma nepřinesla zatím větší účast věřících. Bohoslužby navštěvují především starší lidé a ženy. Z bohoslužeb se vytratila dimenze náboženského tajemství, ritus se vyznačuje bezuzdným experimentováním v liturgii, nudou a opakováním.

I v osobní zbožnosti, od soukromé modlitby až ke zpovědní praxi, konstatují biskupové závažné nedostatky. Je zde vyjmenováno mnoho problémů, ke kterým je třeba aktivně přistoupit. Proti rostoucímu počtu lidí, kteří žijí v neuspořádaných manželských poměrech, musí církev vytoupit s větší věrohodností a skutečnou pomocí. Především pokud jde o východní Evropu, hovoří dokument o potřebě lepší spolupráce duchovních s laiky.

Klíčovou roli by měla sehrát připomínka křesťanských mučedníků násilných režimů dvacátého století. Má-li synod dát budoucí Evropě orientaci, musejí biskupové po tomto kritickém osvětlení současného stavu přinést i více pozitivních podnětů.

Podle KNA

Přítomnost Panny Marie, Matky naděje

Není jiného znamení naděje, které by Církev mohla nabídnout Evropě. Je to přítomnost Marie, Matky naděje, přítomnost živá a pravá, které národy Evropy vždy věřily, jak o tom svědčí nesčetné svatyně jí zasvěcené, které jsou rozesety po všech částech kontinentu jako výmluvná znamení hluboké úcty, kterou k ní chová každý národ a každá země.

Nejsvětější Panna, *Žena naděje, která vždy jako Abrahám přijímá Boží vůli a »doufá proti vši naději« (Řím 4,18), se mnohokrát ukázala jako Matka schopná dát naději* v nejobtížnějších okamžicích dějin kontinentu: Její trvalá ochrana nás uchránila od pohrom a nenapravitelných zničení, podporovala pokrok a moderní sociální vymoženosti, podporovala obrodu národů, které byly dlouho utlačovány a pokořovány. Ona dnes, stejně jako včera, kráčí spolu s lidmi každého věku a postavení, s národy, které se orientují na perspektivu solidarity a lásky, s mládeží, protagonisty budoucích dnů pokoje, se všemi, kdo jak na Východě, tak na Západě hledají svou pravou identitu, i s těmi, kteří jsou ještě ohroženi tolika násilnými konflikty.

Aby vrátily Evropě naději, musejí se církve dívat k ní a vyzývat ji, aby se stále projevovala jako Matka naděje a vedla celou Evropu po cestách milosrdenství k setkání s *Ježíšem Kristem, naší nadějí* (1 Tim 1,1). Maria nás totiž učí, jak máme být otevřeni Božím podnětům, jak máme přijímat Boží slovo a uvádět je do praxe. Jako o letničním ránu předsedala se svou modlitbou počátku evangelizace pod působením Ducha svatého, tak také dnes, na prahu třetího tisíciletí, Maria je a zůstává *hvězdou evangelizace* a chrání a podporuje Církev v jejím úkolu zvěstovat, slavit a sloužit »evangelium naděje«.

Z Instrumentum laboris evropského synodu, překlad -lš-

Svatý farář Arský 7

O faráři Balleyovi je možno říct, že vedl opravdu kající život a jen velmi skrovně jedl a pil. Dokonce i farníkům se zdálo, že je to příliš, co si farář a jeho kaplan ukládají. Poslali delegaci na arcibiskupský ordinariát v Lyonu a žádali generálního vikáře, ať oběma domluví, aby se trochu mírnili ve svém sebeobětování. To se ještě generálnímu vikáři nikdy nestalo. Řekl s úsměvem mužům: »Vy šťastní lidé z Ecully, kteří máte faráře, jenž za vás dělá pokání!«

Mezitím obdržel kaplan Vianney plnou moc zpovídat. Kajícíci se sblížili k jeho zpovědnici ze všech stran, a nikdo z toho neměl větší radost než farář Balley, který naléhavě prosil, aby neotáleli s udělením povolení.

Jeho síly byly totiž již u konce, trampoty v době revoluce a těžké časy, které následovaly, zanechaly po sobě své stopy. Od února 1817 mu bércový vřed bránil vykonávat kněžské povinnosti. Celá tíže pastorační péče ležela na bedrech kaplana. V prosinci 1817 udělil kaplan Vianney svému otcovskému příteli svátosti umírajících. K této slavnosti přizval několik nejhorlivějších farníků, aby měli možnost slyšet slova na rozloučenou přímo z úst svého umírajícího faráře.

Když lidé opět opustili farní budovu, dal farář Balley svému kaplanovi poslední pokyny: »Můj milý synu, vezměte to všechno k sobě. Kdyby to u mě našli moji farníci, mysleli by si, že jsem už za své hříchy udělal dostatečné pokání, a vůbec by se za mě nemodlili. Výsledek by byl ten, že bych musel zůstat až do konce světa v očištění.« Po těch slovech předal svému kaplanovi všechno kající náčiní, které používal po celý život.

Jan Maria Vianney řekl později o svém otcovském kněžském příteli: »Měl jsem mož-

nost nahlédnout do vzácných duší, ale krásnější duši jsem již po celý život nepotkal.«

Opravdu, potvrdila se tu v opačném smyslu slova: Jaký otec takový syn. Po smrti faráře Balleye by byli v Ecully rádi viděli, kdyby se Jan Maria Vianney stal jeho nástupcem, ale on to odmítl.

ADMINISTRÁTOREM V ARSU

V únoru 1818, dva měsíce po smrti faráře Balleye v Ecully, byl Jan Maria Vianney povolán na biskupský úřad do Lyonu.

»Jste jmenován administrátorem v Arsu,« řekl mu generální vikář. »Chtěl bych vás již nyní upozornit na to, že tam najdete odlehlou farnost,« dodal. Až dosud nebyla v Arsu samostatná farnost, nýbrž jen filiálka tři kilometry vzdálené farnosti Misériieux. Kostel v Arsu byl spíše kaple než kostel.

Obec v Arsu se již zavázala, že svému novému faráři bude platit ročně 500 franků. K tomu přibude ročně ještě asi 50 franků z mešní stóly.

Bylo velké štěstí pro administrátora Vianneye, že v Arsu byl ještě zámek, jehož paní byla pro celou farnost nejen v každém ohledu vzorem, ale vynikala obzvláště i svou spoluprací. Slečna Gretsová z Arsu, jak

Původní podoba arské fary se zachovala dodnes

se jmenovala, byla osobou, kterou poslala přímo Prozřetelnost Boží.

Obec Ars byla chudá a patřila k nejchudším ve Francii. I když obyvatelé Arsu nepatřili k nepřátelům Církve, o jejich skutečně náboženském životě nemohlo být řeči. Především mládež se sháněla za všemi rozkošemi a mezi muži vládlo opilství.

9. února 1818 vydal se Jan Maria Vianney na cestu do Arsu. Na voze bylo naloženo několik málo nejpotřebnějších věcí: postel, kufr s trochou šatstva a prádla a nějaké knihy, které zdědil od faráře Balleye. On sám šel vedle vozu pěšky a doprovázela jej »matka Bibostová«, výtečná žena z Ecully, která projevila ochotu starat se o domácnost nového faráře. Ale dlouho v Arsu nezůstala.

Tam již v napětí očekávali »Monsieur le Curé«, pana faráře, kterému bylo sotva 32 let a na jehož tváři se zračilo všechno to, co měl již za sebou. Byl menší postavy a jeho dlouhé vlasy, které věnčily jeho hlavu jako koruna a spadaly až na ramena, mu dodávaly důstojný vzhled. V jeho jasných očích zářilo něco velmi životního a současně velmi dobrotivého. Byl to pohled, který pronikal až do hloubi duše. Byl pevné tělesné konstrukce a při jeho rychlé chůzi nebylo možno pozorovat žádnou zženštilost.

Mše svatá je nekrvavé zpřítomnění oběti Ježíše Krista na kříži, protože se tu obětuje jeho pravé Tělo a pravá Krev. Tato jeho oběť zvláštním způsobem zachraňuje duše od věčné záhuby. Odhaluje nám tajemným způsobem smrt jednorozeného Božího Syna, který sám nesmrtelný a ustavičně živý se znovu obětuje v tomto tajemství svaté oběti.

Proto si buďme vědomi, co pro nás znamená tato oběť, co představuje pro očistění od našich vin ustavičné utrpení jednorozeného Syna. Vždyť který věřící křesťan by mohl pochybovat, že se v okamžiku oběti na slovo kněze otevívá nebe, andělské sbory se účastní onoho tajemství Ježíše Krista, Nejvyšší se spojuje s nejnižším, nebeské se sjednocuje s pozemským, viditelné a neviditelné se spojují v jedno!

Sv. Řehoř Veliký, papež (Dialogy, 55–58)

Tento muž byl tedy na cestě na nové působiště, které se mělo stát místem obratu v jeho životě.

Do Arsu bylo z Ecully ještě pěkný kus cesty. Po Lyonu prošel přes Fontaine, Rochetaillé a Neuville-sur-Saôn. Po pěti až šesti kilometrech se dostal i se svým doprovodem do velkých obtíží. Ačkoliv byli jen nedaleko od Arsu, nevěděli, zda se mají dát napravo, či nalevo, protože na rozcestí nebyl žádný ukazatel. Konečně uviděl Jan Maria několik dětí, které pásly dobytek. Zašel k nim a zeptal se, kudy se jde do Arsu. Jeden chlapec, Antonín Givre, ukázal faráři cestu.

Farář poděkoval chlapci slovy: »Můj hochu, tys mi ukázal cestu do Arsu a já ti ukážu cestu do nebe.«

Sotva spatřil farář z dálky obec Ars, padl na kolena a prosil Boha, aby požehnal jeho práci na novém působišti.

Krátce nato vstoupil do chudého Arsu. Další den vyzváněly všechny zvony v Arsu.

Tak se dověděl i nejposlednější muž ve vesnici, že přišel farář a každý den ráno bude sloužit mši svatou.

(Pokračování příště)

POTŘEBUJEME TĚ!

Ježíši Kriste, jediný Prostředníku, **potřebujeme Tě**, abychom mohli žít ve společenství s Otcem; abychom s Tebou, který jsi jediným Synem a naším Pánem, mohli se stát Jeho adoptivními dětmi; abychom byli obnoveni v Duchu svatém.

Potřebujeme Tě, jediný a pravý Mistře skryté a nezpochybnitelné pravdy života, abychom poznali své bytí, své určení a cestu, po které máme k němu kráčet.

Potřebujeme Tě, náš Vykupiteli, abychom poznali svou bídu a začali ji léčit, abychom dokázali rozlišovat, co je dobré a co zlé, a získali naději, že dojdeme ke svatosti; abychom litovali svých vin a dosáhli odpuštění.

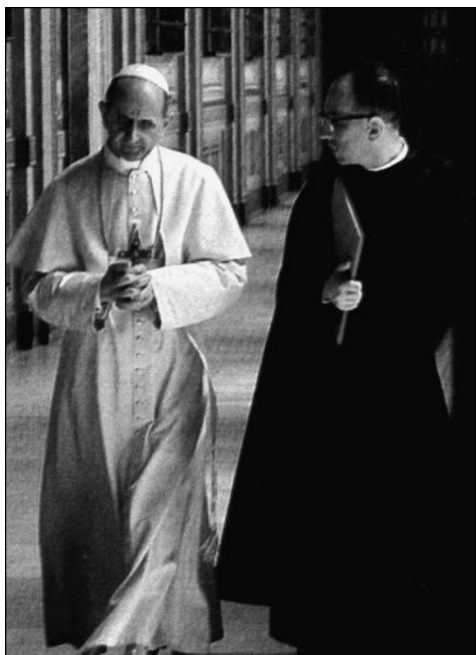
Potřebujeme Tě, prvorozený Bratře lidského rodu, abychom znovu objevili pravé důvody bratrství mezi lidmi, základy spravedlnosti, poklady milosrdenství a nevyšší dobro pokoje.

Potřebujeme Tě, velký Tišiteli našich bolestí, abychom poznali smysl utrpení a dali mu cenu očištění a vykoupení.

Potřebujeme Tě, Vítězi nad smrtí, abychom se osvobodili od zoufalství a bezvýchodnosti, abychom získali jistoty, které platí na věčnosti...

Potřebujeme Tě, Kriste, Bože, který jsi s námi, abychom se naučili pravé lásce a kráčeli vytrvale po namáhavé cestě našeho života s radostí a silou Tvého milosrdenství až k poslednímu setkání s Tebou, Milovaný, s Tebou, Vytoužený, s Tebou, na věky Požehnaný.

Modlitba Pavla VI., kterou ještě jako milánský arcibiskup zakončil svůj první pastýřský list v roce 1955

Postoj buddhistů ke křesťanství

Ve Světle č. 24/99 jsme ukázali našim čtenářům, s jakými postoji vůči křesťanství se můžeme potkat u islámu. Všimněme si dnes dalšího velké světového náboženství, totiž buddhismu.

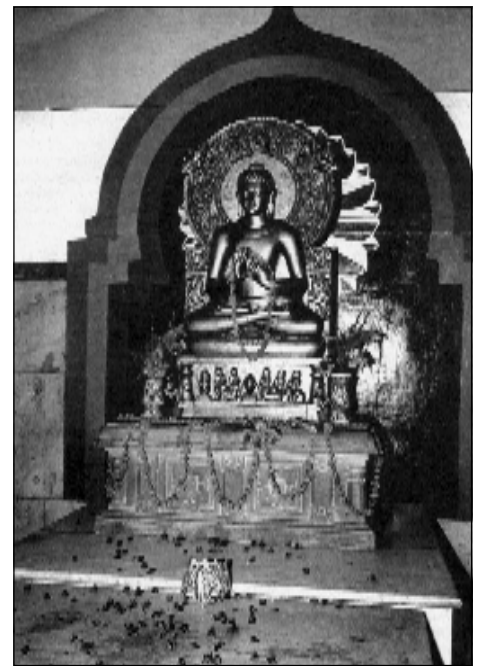
Šíření křesťanství na Dálném východě je spojeno se západní kolonialistickou expanzí, které šly spolu ruku v ruce. V 16. století dorazili nejprve Portugalci na Cejlon, dnešní Srí Lanku, pak do Japonska a nakonec do Číny. Na Srí Lance se jim podařilo zřídit katolické království a zatlačit buddhistické vládcy do kmenového panství v horách. V Japonsku vyvolal příchod misionářů podezření, že jsou předvojem vojenské invaze, a to vedlo v 17. století ke krutému pronásledování křesťanů a jejich vyhnání ze země. V Číně na počátku 17. století požadovali buddhisté rovněž zcela netolerantní opatření, která se zde prosadila nejdříve v poměrně omezeném měřítku. V 18. století však již čínská vláda vystupovala proti katolickým misím s mnohem větší rozhodností. V 19. století se nicméně evropským mocnostem podařilo proniknout do tradičně buddhistických zemí, jako je Barma, Laos, Kambodža a Vietnam. Rovněž Thajsko bylo prakticky zcela závislé na Velké Británii.

Novodobá setkání buddhistů s křesťanstvím jsou tedy silně poznamenána vzpomínkou, že křesťané vtrhli na jejich území vojenskou mocí, kde mohli, buddhismus potlačili a pokoušeli se nahradit ho křesťanstvím. Na Srí Lance se Portugalci chlubil, že zničili největší buddhistickou svatyni a Buddhovu relikvii. Je nesporné, že se pokoušeli vynutit konverze i násilím. Ještě dnes se ukazuje ve velkém chrámu Kelanyia freska, která zobrazuje portugalské vojáky, jak ničí chrám a jak tomuto řádění přihlížejí bezmocní a nic nechápající buddhističtí mniši.

Tato událost se symbolicky, ale významně vryla do paměti tamního obyvatelstva. Po 150 letech vystřídali Portugalce Holanďané, po dalších 150 letech Britové. V r. 1948 dosáhla Srí Lanka samostatnosti a má dnes historicky největší zkušenost s křesťanskou nadvládou. Poznala přitom jak katolíky, tak protestanty, anglikány a metodisty. Především pod holandským panstvím mohli domorodci pozorovat, že křesťané se stejně bezohledně jako k buddhismu chovají i k sobě navzájem, protože holanďští protestanti vystupovali proti katolíkům s nemenší bezohledností jako vůči buddhistům.

Je třeba mít na paměti toto historické pozadí, abychom správně chápali krajně odzuzující postoje japonských, čínských a cejlonských buddhistů vůči křesťanství.

V postoji buddhistů ke křesťanství je možno rozlišit tři proudy: křesťanství je nenapravitelná pověra; křesťanství je nedosta-

tečně náboženství; křesťanství je jedna z duchovně rovnocenných cest spásy.

Jako příklad prvního postoje můžeme uvést postavu **Anagariky Dharmapaly** (1864-1933, občanským jménem Don Dawid Hevavitarne). Ve Srí Lance není dnes města, ve kterém by některá ulice nenesla jeho jméno.

Anagarika Dharmapala byl synem anagažovaných buddhistických rodičů. Byl vychován na katolické základní škole a pak navštěvoval anglikánskou vyšší školu. To bylo v jeho době typické, protože jiné než křesťanské misijní školy na Srí Lance nebyly k dispozici. Jako ostatní děti z buddhistického prostředí musel se ve škole podrobit křesťanským obyčejům včetně modlitby, zatímco doma se prakticovaly buddhistické mravy. Anagarika se dobře seznámil s křesťanstvím a Biblií, ale současně se v něm vyvinul velký odpor ke křesťanství. Nenáviděl ředitele školy, protože pil alkohol, jedl maso, střílel na ptá-

ky. Anagarikova zášť vůči kolonizujícímu křesťanství se nezastavila ani před jeho zakladatelem Ježíšem Kristem, kterého nazýval s pohrdáním »nazaretský tesař«.

Napsal o něm: »Ježíš jako lidská osobnost dokonale zkrachoval. Během tří let svého veřejného působení neudělal na veřejnost žádný dojem. Žádný myslitel a žádný filozof neuvádí nejmenší poznámku o jeho filozofii, která se ukázala jako slabomyslná. Následovalo jej několik nevzdělaných rybářů z Galileje, protože jim slíbil, že se stanou soudci, kteří budou vládnout nad Izraelem.« (Citováno podle A. Pieris: Liebe und Weisheit, Mainz 1989, str. 187.)

V roce 1891 pronesl Dharmapala v městské hale v New Yorku řeč, ve které takto vyličil buddhismus:

Buddhismus stojí na straně moderní vědy v boji proti primitivním a dogmatickým pověrám křesťanství, které po staletí uplatňuje svou sílu k potlačování vědy a svobodného hledání poznatků. Křesťanství je hluboce destruktivní. Usilovalo ve svých dějinách o zničení jiných náboženství, a kde jen mohlo, tam to provedlo. V současné době používá svou moc a své peníze na to, aby pod ochranou kolonialismu zničilo buddhismus.

Přítom samo nemá, co by nabídlo. Jeho věroučným obsahem jsou prastaré mýty, které, jako např. stvoření, už věda dávno ztratila, ale misionáři je stále vemlouvají nevzdělaným lidem. A nejen zpráva o stvoření, ale i sama idea stvoření je neudržitelný mýtus. Odporuje věčnosti energie a evoluční teorii. Původně uctíváný křesťanský Bůh nebyl chápán jako Stvořitel. Mytologického rázu je i učení o vtělení a vykupitelské smrti, které má své kořeny v jiných náboženstvích.

Křesťanská víra o božské suverenitě, o odpuštění hříchů, o zástupné oběti, o účinnosti

modlitby je spirituálně dokonale ostudná. Duchovno vstupuje vážně do člověka jedině tehdy, když pozná, že může jen sám vlastními skutky, slovy a myšlenkami formovat svůj charakter. To je smysl Buddhova učení o karmě. Myšlenka, že Bůh musí odpustit hříchy, je vlastní pouze tomu, kdo svůj život beznadějně promarnil, upadl do luxusu a nechal se přepadnout úzkostí. To jediné, čeho si Dharmapala na křesťanství cení, je horské kázání, ale to si podle jeho názoru Ježíš falešně připisuje. Vidí v něm ohlas buddhistických myšlenek. V tom jej utvrzuje přesvědčení, že křesťanství se vůbec nesnaží podle horského kázání žít. Křesťanství se naukou o odpuštění snaží kompenzovat nedostatek vlastní mravnosti.

Naproti tomu buddhismus je podle Anagariky »vědecké náboženství«, jehož kosmologické a ontologické pojetí je v souladu s vědou. Nezná teologicko-metafyzické ideje, nenutí nikoho dogmaty k víře. Vede člověka k mravní odpovědnosti za svůj vlastní duchovní stav. Učí nejvyšší altruistické etice, účtě k posvátnosti života zvířat a pomáhá člověku, aby se stal lidským. Buddhická životní filozofie spočívá na vědeckých základech jógy a meditace, což je podle něho »psychologická mystika«, pro kterou neexistuje na Západě žádná obdoba.

»Čistota života, jak ji předepisuje osmerá cesta, leží mimo horizont křesťana, pokud se neřídí etikou horského kázání.«

Až potud názory A. Dharmapaly na křesťanství. (Podle: Anagarika Dharmapala, Message of the Buddha, Colombo 1984.)

Podle: Perry Schmidt-Leukel: Buddhistische Interpretationen des Christentums in IFR 3/99, Limburg

(Pokračování příště)

PAVEL K. MRÁČEK OP: P. TOMÁŠ TÝN OP – OBĚŤ ŽIVOTA ZA SVOBODU CÍRKVE U NÁS

*Otec Tomáš Týn (*1950 v Brně) emigroval v mládí z komunistického Československa a stal se dominikánským knězem v konventu sv. Dominika v Bologni v Itálii. Měl jsem to štěstí, že jsem ho ještě osobně poznal v létě roku 1989 při propašování jedné české řeholnice do Itálie. Tehdy ho všichni považovali s jeho mohutnou postavou a s velice zvučným hlasem (když kázal v bazilice, vypínali vždy mikrofony) nejen za nevyčerpatelný zdroj energie, ale též za prototyp zdraví. U příležitosti nadcházejícího výročí vymanění se Československa z komunistické poroby považuji za vhodné připomenout také jeho osobní oběť, kterou za naši svobodu přinesl a která u nás není obecně známá. Přivezl jsem proto od dominikánských sester z Fontanellata, o které se léta duchovně staral, k této příležitosti výpověď jeho spolubratra P. Patrizia Pilastra OP, kterou vám zde předkládám.*

Všechno vlastně začalo 29. června 1975 slavností apoštolů Petra a Pavla. Toho dne byl otec Tomáš spolu s dalšími četnými kandidáty vysvěcen v Římě na kněze přímo papežem Pavlem VI. Zatímco papež kladl ruce na jeho hlavu, P. Tomáš, jehož rodina byla tou dobou již celá v exilu v NSR, nabídl Pánu soukromým slibem svůj život v oběť za získání svobody Církve v Československu. A Bůh tuto jeho oběť přijal. 16. října 1978 byl krakovský arcibiskup a kardinál Karel Wojtyła zvolen papežem a přijal jméno Jan Pavel II. P. Tomáš, tehdy podnovicmistr v konventu sv. Dominika v Bologni, s pohledem upřeným na televizor vyslovil nahlas a důrazně tato slova: „Od nynějška nebude možné, aby věci v Církvi pokračovaly jako dříve.“ Já, který jsem byl blízko, jsem tato slova nikdy nezapomněl. P. Tomáš chápal více než my, že zvolení slovanského papeže mělo velký význam pro národy východní Evropy a že jejich život se tím musí změnit. Opravdu brzy nato papež volá: „Otevřete dveře Kristu!“ Těmito slovy vyjádřil podstatu svého programu.

Nedlouho před nečekaným propuknutím své nemoci světil P. Tomáš tajemství svého soukromého slibu jednomu mladému spolubratrovi a ten to po jeho smrti sdělil svým nadřízeným, převorovi konventu a provinciálovi bolognské provincie. Oběť P. Tomáše a její význam byly zveřejněny teprve po první papežově návštěvě v Československu, kdy zde papež svou přítomností znovuzískání náboženské svobody potvrdil. Tehdejší pražský arcibiskup František kardinál Tomášek hlasitě před papežem a celým národem prohlásil: „Tento první den a tato první mše se Svatým otcem vstoupí do historie jako svátek duchovní svobody.“ Jistě působivé shody. Na počátku a v prvních náznacích národního probuzení v Československu v létě 1989 P. Tomáš pocítil první pronikavé bolesti své dosud nepoznané nemoci. A když Československo vstoupilo na cestu demokracie a Církve znovu našla svobodu, otec Tomáš po dlouhém utrpení dokonává svou oběť a umírá na rakovinu ve stáří 39 let dne 1. ledna 1990. Nemoc postupovala neobyčejně rychle. O těchto souvislostech smrti P. Tomáše byli přirozeně informováni telefonicky rodinní příslušníci. Ti se původně domnívali, že nebe zůstalo hluché k jejich prosbám, ale teď dostali neobvyklou a neuvěřitelnou odpověď na zdánlivou tragédii, a to přímo od svého syna. Jeho bolestná smrt byla gestem lásky, lásky největší. Rodiče P. Tomáše tomu nemohli ani v prvním okamžiku uvěřit. Tak velké bylo jejich dojetí. Všem těm, kteří nacházeli v P. Tomášovi osvětleného kněze a duchovní podporu, dalo toto velké odhalení novou odvahu. Bolest, že jsme ho ztratili, se mění ve sladkou jistotu, že jsme i z nebe milováni. Pro P. Tomáše platila a platí vlastní slova dominikánky sv. Kateřiny Sienské na smrtelné posteli: „Nejdražší děti, nesmíte být smutné, že umírám, ale naopak se radujte. Uvědomte si, že jsem dala život za Církve. A toto, jak věřím, je výjimečná milost, kterou mi dal Bůh.“

Ikona řekne všechno

Tato slova zazněla z úst současného ruského malíře ikon, žijícího v Moskvě, Vsevoloda Alexandrova na sympoziu Východ – Západ, pořádaném Východní misí v Praze, kterou vede P. Ing. Stanislav Weigel, ve spolupráci s italským hnutím *Communione e Liberazione*. Účelem tohoto setkání bylo zamyslet se nad současným duchovním stavem Evropy a pokusit se nalézt ne politické východisko, které se už tolikrát ukázalo jako mylné, nýbrž východisko duchovní na základě zkušenosti zástupců jednotlivých kulturních a civilizačních sfér v Evropě.

Stanovisko z pohledu křesťanského Západu prezentovala francouzská pedagožka českého původu slečna Marta Charatonová, která na příkladu francouzského školství ukázala, že současnou západní Evropu již není možno považovat za křesťanskou. Ve Francii převládá osvícenský duch, učební osnovy předepisují na veřejných školách včetně církevních pozitivní hodnocení osvícenství a Velké francouzské revoluce a odmítání církevní tradice jako „zpátečnické“. Hodnocení z perspektivy střední Evropy

předložili P. Weigel a níže podepsaný. Poukázali na zkušenost komunistického pronásledování Církve, které stmelilo katolíky dohromady a naučilo je vážit si autentických hodnot katolicismu, zejména věrouky a morálky. Pád komunismu a otevření se střední Evropě západním vlivům vystavilo Církev v této části kontinentu stejnému nebezpečí jako na Západě: eroze katolické víry v důsledku pronikání osvícensko-liberálních vlivů.

Zcela nový pohled nabídli manželé Alexandrovovi, reprezentující východní Evropu.

Poukázali na důležitou roli, kterou sehrála při evangelizaci Ruska ikona. V době masové negramotnosti bylo zobrazení biblických výjevů, zvláště ze života Pána Ježíše a Panny Marie, jedinou možnou katechezí. Tou bylo také v době bolševické tyranie, kdy se nedostávalo náboženské literatury. Ikony v chrámech i v galeriích se tak staly náhradou za psané slovo. Malíři ikon byli v tradici ruského pravosláví považováni za svatě muže bez ohledu na to, jestli žili v kláštěrech, nebo v rodinách. K velkému rozvoji malby ikon došlo v 19. století.

Ten trval až do bolševické revoluce v r. 1917. Komunisté pronásledovali malíře ikon nevybíravým způsobem, o čemž svědčí osud Vsevoloda Alexandrova. Studoval v Moskvě, ve svém rodišti, na malířské akademii, byl však odtud vyhozen právě proto, že maloval ikony Krista a Matky Boží. Podařilo se mu dostudovat v estonském Tallinu, kde byly volnější poměry. V Moskvě přednášel nějaký čas na malířské akademii, ale jako věřící musel znovu odejít a nebylo mu dovoleno žít se malováním, dokonce ho za Brežněvovy éry nechtěli vůbec nikde zaměstnat, jeho rodina poznala, co je to hlad.

Teprve přestrojka a následný pád komunismu v Rusku umožnily oběma manželům věnovat se naplno sakrálnímu umění. O tom, jak fanaticky se komunistický režim bál jakéhokoliv obrazu Krista, Panny Marie a svatých, svědčí historika, která již dnes zní poněkud komicky, pro manžele Alexandrovovy je však spíše trpkou vzpomínkou. Jistý malíř Korin dostal za úkol vyzdobit obrazy moskevské metro. Jednalo se o výjevy z dějin Ruska. To se nemohlo obejít bez Krista, jehož umělec zpodobnil na stanici Komsomolskaja. Dostal rozkaz postavu Spasitelovu ihned zabít. Poněvadž se vehementně bránil, slevili ideologové „na polovičku“. Korin musel Krista zpolovice zalíčit, což je na této stanici dodnes.

Velkým zážitkem pro manželé Alexandrovovy byla návštěva Polska právě v době, kdy tam pobýval Sv. otec. Nazývají ho Božím mužem, který mluví to, co oni intuitivně cítí. Když projížděl jeho „papamobil“ mezi davy, natáhli k němu jednu ze svých ikon. Všiml si jí, zastavil se u ní a požehnal jí. Od té doby jsou jeho velkými ctiteli a obdivovateli.

Podle svědectví těchto ruských umělců víra v jejich zemi ani po sedmdesáti letech násil-

né ateizace nevyvymizela. I když počet praktikujících věřících je velmi malý, ruský lid navzdory nemalým ekonomickým starostem a hlubokému rozkladu po stránce hospodářské, politické i kulturní projevuje zájem o Boží věci, ikona ho stále dokáže oslovit a vzbudit v něm hluboký náboženský cit.

Ikona promlouvá k duši člověka jinak než teologické spekulace – a v tom je podstatný rozdíl západního a východního pojetí. Ikona představuje čistou, nezkrácenou víru, kterou nelze rozředit mudrlantským rozumářstvím. Zmrtvýchvstalý Kristus na ikoně je prostě tím, kdo skutečně vstal. V teologickém pojednání se to dá zpochybnit, ale z obrazu se to odstranit nedá. Rovněž tak Boží mateřství Panny Marie se dá psaným slovem popřít, ale když je zpodobněno na ikoně, nelze je odtud vystříhnout. Tak se vnímá a v duši uchovává autentická víra Písma sv. – a v tom je úžasná síla Východu. V ruském národě, podle Alexandrovových, dřímá obrovský, dosud nevyužitý duchovní potenciál, na který upozornila už ve Fatimě Panna Maria, jež slíbila, že se Rusko obrátí, když bude provedeno zasvěcení této obrovské země jejímu Neposkvrněnému Srdci a lidé je budou uctívat.

To je cesta k nové Evropě: nikoli k Evropě založené na dohodách politiků a ekonomů, jednajících z pohnutek čisté přizemních zájmů, ale k takové Evropě, jakou byla kdysi: k Evropě křesťanské, jejíž život bude utvářen evangeliem a autentickou tradicí. To se však nestane, dokud se každý věřící neodhodlá přetvořit těmito hodnotami i svůj osobní život. Jenže to si žádá nový životní styl. Takový, k němuž vyzývá Matka Boží ve zjeveních tohoto století. Najdou křesťané v sobě odhodlání přijmout ho za svůj? Kéž Bůh dá!

Radomír Malý

EXERCICIE NA VELEHRADĚ

LISTOPAD

3. 11. – 6. 11. – exercicie pro starší ženy a muže, P. R. Janča OFM;
10. 11. – 13. 11. – duchovní obnova pro snoubence, P. J. Berka OPraem;
24. 11. – 27. 11. – duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství, P. M. Kabrda SDB;
26. 11. – 28. 11. – mariánská duchovní obnova „Znamení času“, P. Ing. S. Weigel.

PROSINEC

8. 12. – 11. 12. – adventní duchovní obnova pro ženy a muže, P. F. Petřík;
14. 12. – 18. 12. – adventní duchovní obnova pro ženy a muže, P. J. Pavlík SJ;
28. 12. 1999 – 1. 1. 2000 – duchovní obnova pro mládež – vstup do nového tisíciletí, P. P. Vaculík SDB.

Ceny za pobyt:

Ubytování na osobu a noc – dvoulůžkový pokoj 80 až 100 Kč, jednolůžkový pokoj 120 až 150 Kč, apartmá pro 1 osobu 200 až 250 Kč, celodenní strava 100 Kč.

Poplatek se platí při nástupu. Jednolůžkový pokoj nahlásit při objednávce. Studující mládež a sociálně slabí mohou požádat o slevu.

Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/714 20.

KVĚTY ZA OBRANU RODINY

Jste pro „čtyřprocentní manželství“?, ptal se časopis Květy v dvoustránkovém rozhovoru prezidenta Sdružení organizací homosexuálních občanů v ČR Jiřího Hromady a poslance KDU-ČSL Jiřího Karase. Šlo samozřejmě o to, jestli partnerství homosexuálů má být zákonem postaveno na stejnou úroveň jako manželství. O vítězi názorového střetu mezi propagátorem zákona a jeho oponentem rozhodovali sami čtenáři svými telefonáty do redakce. Anketa skončila pro někoho možná překvapivě – kytici pro vítěze s převahou získal Jiří Karas. Podpořilo jej totiž více než dvakrát tolik občanů nežli J. Hromadu.

Co z výsledků duelu plyne? Ukázalo se, že navzdory některým průzkumům veřejného mínění veřejnost homosexuálnímu manželství není ani zdaleka tak nakloněna, jak tvrdí zastánci zákona. Zdravý rozum dává za

pravdu tomu, kdo hájí výsady manželství před homosexuálním partnerstvím, neboť svazek postrádající základní znaky rodiny nemůže nárokovat její výhody. Jak v duelu uvedl J. Karas, „rodina plní životně důležitou reprodukční funkci a právě za to se jí dostává podpory společnosti vyjádřen v zákoně o rodině. Bylo by scestné dávat stejná privilegia někomu, kdo už z povahy svých sklonů není schopen funkce rodiny plnit. Bylo by to vyvozování stejných právních následků z velmi nestejných předpokladů.“

Z Karasova úspěchu si lze vzít ještě jedno ponaučení – ani v dnešním světě, který s oblibou obrací skutečnost naruby, není „chudinka pravda“ bez šance. Chce to jen jedno – pevně za ní stát a neúnavně ji bránit. Vyplatí se to nejen v případě „čtyřprocentního manželství“.

Ferdinand Peroutka,
21. 9. 1999

Poslanec KDU-ČSL Jiří Karas dostává květy z Květů, foto: jp

MYŠLENKY SV. JANA BOSKA:

To nejlepší, co můžeme vykonat pro svět, je přivést ztracené duše na dobrou cestu, ke ctnosti, k Bohu.

Máš jen jednu duši: zachrániš-li ji, je všechno zachráněno; ztratíš-li ji, je všechno ztraceno navěky.

V jakémkoli nebezpečí vzyvejte P. Marii, a já vás ujist'uji, že budete vyslyšeni.

Liturgická čtení

Neděle 10. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 25,6–10a
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5–6 Odp.: 6cd
2. čt.: Flp 4,12–14.19–20
Ev.: Mt 22,1–14

Pondělí 11. 10. – ferie

1. čt.: Řím 1,1–7
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4 Odp.: 2a
Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 12. 10. – památka sv. Radima

1. čt.: Řím 1,16–25
Ž 19(18),2–3.4–5 Odp.: 2a
Ev.: Lk 11,37–41

Středa 13. 10. – ferie

1. čt.: Řím 2,1–11
Ž 62(61),2–3.6–7.9 Odp.: 13b
Ev.: Lk 11,42–46

Čtvrtek 14. 10. – nez. pam. sv. Kalista I.

1. čt.: Řím 3,21–30a
Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a Odp.: 7bc
Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Řím 4,1–8
Ž 32(31),1–2.5.11 Odp.: 7ac
Ev.: Lk 12,1–7

Sobota 16. 10. – výroční den zvolení papeže Jana Pavla II., památka sv. Hedviky (v ostravsko-opavské diecézi svátek)

1. čt.: Řím 4,13.16–18
Ž 105(104),6–7.8–9.42–43 Odp.: 8a
Ev.: Lk 12,8–12

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	10.10.	11.10.	12.10.	13.10.	14.10.	15.10.	16.10.
Antifona	1136	1150	1722	1181	1197	1734	1768
Žalm	784	783	783	784	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1723	1182	1198	1559	1769
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1724	1186	1201	1735	1770
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1557	1186	1202	1735	1771
Prosby	1140	1155	1724	1186	1202	1724	1771
Záv. modlitba	721	1156	1557	1187	1558	1560	1561
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1222	1336
Nešpory: SO							
Hymnus	1132	1145	1160	1727	1192	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1730	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1557	1196	1211	721
Prosby	1135	1149	1165	1731	1196	1211	811
Záv. modlitba	721	721	1165	1557	1197	1558	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NABÍDKA MCM s. r. o. pro měsíc říjen – měsíc Panny Marie

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Jiřina Kolářová: MARIÁNSKÉ MEDITACE

Soubor mariánských úvah vhodných jako čtení při bohoslužbách slova, při májových pobožnostech nebo říjnových duchovních aktivitách. Je však také krásnou meditativně zaměřenou četbou, rozvíjející náš duchovní život.

Brož., A5, 64 str., 49 Kč

Jiřina Kolářová: MARIA VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

Úvahy, rozjímání a reflexe této knihy se nás pokoušejí uvést do plánu vykoupení a ukázat nám, jaké místo má Maria v nynější časové epoše. Ona chce současnému člověku, který je deformovaný a který se ptá po smyslu života, ukazovat cestu a být jeho silou.

2. vydání, brož., A5, 120 str., 58 Kč

P. Antonín Šuránek: RŮŽENCOVÁ ROZJÍMÁNÍ

Krátké úvahy z pozůstalosti P. Antonína Šuránka k růžencovým tajemstvím se vztahují k jednotlivým desátkům růžence podle ctností (víra, naděje, láska k Bohu, láska k bližnímu, chudoba, čistota, poslušnost, tichost a pokora srdce, umrtvenost, usebraná mysl – mlčení, modlitba, zápor sebelásky), je vhodné je použít před modlitbou jednotlivých desátků.

Brož., A5, 80 str., 57 Kč

Sv. Petr Kanisius: MARIA, NEDOSTIŽNÁ PANNA A SVATÁ BOHORODIČKA (1. a 2. díl)

Učení významného světce 16. století o Matce Boží vychází z Písma svatého a tradice, podpořené mnoha autory z řad světců a významných teologů. Jedno ze stěžejních děl pro hlubší pochopení úlohy a významu Panny Marie v dějinách spásy.

Brož., A5, 1. díl – 270 str., 2. díl – 272 str., oba díly 299 Kč

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: O PRAVÉ MARIÁNSKÉ ÚCTĚ

Jeden z neznámějších spisů o Panně Marii vůbec. Papeže Jana Pavla II. ovlivnila tato kniha už jako mladého kněze tak, že si za své biskupské i papežské heslo vybral Grignionovu krátkou zásvětnou

modlitbu Totus tuus: Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku. Spis byl několikrát přeložen i do češtiny pod názvem O pravé pobožnosti k Panně Marii nebo O pravé oddanosti k Panně Marii. Kniha je doplněna světečným životopisem a doporučeními několika papežů tohoto století.

2. přepracované a doplněné vydání, brož.,
122x189 mm, 232 str., 65 Kč

MODLITBY DOPORUČOVANÉ SV. LUDVÍKEM M. GRIGNIONEM Z MONTFORTU

Uspořádal P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner OP. Příloha ke knize „O pravé mariánské úctě“.

2. přepracované a doplněné vydání, brož.,
122x189 mm, 60 str., 30 Kč

Ladislav Simajchl: MARIA A DNEŠNÍ ŽIVOTNÍ STYL

Soubor 22 májových promluv, který je možno použít i pro každodenní rozjímání.

Brož., A5, 60 str., 18 Kč

Tatsuya Shimura: BLAHOŠLAVENÁ PANNA MARIA PLÁČE V JAPONSKU (Akita)

Kniha pojednává o událostech v japonské Akitě, je krátkým shrnutím výpovědí svědků, které byly od začátku dubna 1974 uveřejňovány. Jako svědkové vypovídají sestry Institutu služebnic posvátné eucharistie a lékař pověřený zkoumáním stop krve, potu a slz sochy Panny Marie.

Brož., A5, 40 str., 29 Kč

Mark I. Miravalle: MARIA – SPOLUVYKUPITELKA, PROSTŘEDNICE, PŘÍMLUVKYNĚ

Autor dává dohromady vše, co bylo řečeno o Mariiných výsostných úlohách v dějinách spásy. Tak přibližuje Matku Boží jako tu, která je věřícími právem uctívána jako Prostřednice všech milostí a mocná Přímiluvkyně a Ochránkyně na naší pozemské pouti.

Brož., A5, 94 str., 35 Kč

Pláceno převodem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bílidy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Olomouci č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBLEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.